

Arrest

nr. 340 650 van 6 februari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die een onbepaalde nationaliteit heeft, op 30 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 23 september 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 december 2025.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat V. HAUQUIER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2, van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

De beschikking is gemotiveerd als volgt:

“1. Verzoekster, die een onbepaalde nationaliteit heeft en aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 23 september 2025, genomen door de adjunct-commissaris op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster werd op 29 februari 2024 de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland en kreeg er verblijfsdocumenten als statushouder geldig tot 27 februari 2027 (Documenten, stuk 5, nr. 2). Zij verkreeg

ook een Grieks reisdocument (Documenten, stuk 5, nr. 3; Landeninformatie, stuk 6, Antwoord Grieks Dublinunit). Verzoekster betwist dit niet (NPO, stuk 4, p. 3, 8).

2. In de bestreden beslissing komt vooreerst naar voor dat de commissaris-generaal van oordeel is dat op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in verzoeksters hoofde kan worden afgeleid.

3. In casu wordt vermoed dat verzoekster geen nood heeft aan internationale bescherming in België, omdat zij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoeksters beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim tegen de Duitse Bondsrepubliek e.a., gesteld dat:

- “in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel [moet] worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM”;

- “Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt”;

- “Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”.

Het Hof benadrukt in dat verband dat de voormelde tekortkomingen:

- “alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen [...] wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens [van] de zaak”;

- “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”;

- “Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”.

Het Hof stelt nog dat een bepaalde omstandigheid in de andere lidstaat “alleen dan [kan] leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 18 juni 2024, in de zaak C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, deze zienswijze in herinnering gebracht (overwegingen 49-54).

4. Beide partijen leggen landeninformatie voor aangaande de situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland.

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie, in het bijzonder het AIDA/ECRE-rapport van juni 2024, het RSA/PRO ASYL-rapport van maart 2025, het Feitenonderzoek van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024 en de Communication van de Europese Commissie van april

2025, overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden.

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland, aangevuld met andere bronnen zoals de NANSEN nota van maart 2025, het AIDA/ECRE-rapport van september 2025 en informatie van UNHCR, is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de huidige bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoekster toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

5. Verzoekster slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen.

Zij betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te volharden in haar eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoekster geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de bestreden beslissing.

6. Verzoekster, 30-jarige vrouw, maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen om haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status in Griekenland. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat zij een Palestijnse is uit Gaza en dat zij zich enorm veel zorgen maakt om haar minderjarige dochter die in Gaza is achtergebleven. Zij verkeert hierdoor in een zorgwekkende psychische toestand.

Hoewel de Raad de moeilijke situatie die verzoekster thans leeft erkent, merkt de Raad op dat er actueel geen medische of psychologische attesten voorliggen die verzoeksters psychologische problemen staven. De ULYSSE-rapporten die verzoekster neerlegt over de verhoogde kwetsbaarheid van Palestijnen in België, alsook andere getuigenissen van verenigingen en ziekenhuizen, doen hier niet anders over denken. Ook aangehaalde rechtspraak van de Raad over mogelijke bijzondere kwetsbaarheden van Palestijnse verzoekers is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking. Verzoekster dient haar bijzondere kwetsbaarheid in concreto aan te tonen. Echter blijkt dat zij nooit stappen heeft ondernomen om enige psychologische hulp in Griekenland of België te krijgen (NPO, p. 17). Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekster worden vastgesteld die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met haar grondrechten. Aldus brengt verzoekster wat haar persoonlijke situatie betreft geen specifieke elementen bij die blijf geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar

status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

In zoverre verzoekster nog kritiek uit op de afwezigheid van steunmaatregelen, bemerkt de Raad dat, gelet op wat voorafgaat, verzoekster geen bijzondere kwetsbaarheid heeft aangetoond. Daarnaast geeft zij op geen enkele manier duiding over welke steunmaatregelen zij al dan niet had moeten ontvangen gedurende de procedure. Bovendien antwoordde zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken “nee” wanneer haar gevraagd werd naar elementen of omstandigheden die het vertellen van haar verhaal of deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken. Er kan aldus redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeksters rechten gerespecteerd werden en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

7. De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekster verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoeksters verklaringen en gedragingen. De houding en het handelen van verzoekster duiden er daarentegen op dat zij geenszins van plan was om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen nu zij zelf verklaarde dat België haar eindbestemming was en niet Griekenland (NPO, p. 5, 7, 9) en zij Griekenland reeds een week na het ontvangen van haar paspoort verliet (NPO, p. 8). Verder verklaarde verzoekster geen Grieks te leren aangezien zij niet in Griekenland wilde blijven (NPO, p. 17). Uit dergelijke verklaringen kan geenszins een oprechte wil en intentie om in Griekenland een duurzaam leven op en een toekomst uit te bouwen, worden afgeleid. De bestreden beslissing merkte verder terecht op:

“Dit blijkt tevens uit de vaststelling dat u, die in Griekenland ondanks uw zoektocht geen werk zou hebben gevonden (CGVS, p. 7, p. 10), niet alle van u te verwachten stappen heeft gezet om aan werk te geraken zodoende uw situatie te verbeteren en te integreren in de Griekse samenleving. De stappen die u ondernam om werk te vinden beperkten zich immers tot het aanklampen van mensen op straat die u naar werk vroeg, die u over het algemeen zeiden dat er geen werk was, maar die u ook doorverwezen naar een schoonmaakbedrijf waar u naartoe gegaan bent maar dat u nooit terugbelde (CGVS, p. 11). U heeft echter nooit stappen gezet om de Griekse taal te leren, toch een belangrijke vereiste om gemakkelijk tot de arbeidsmarkt toegang te krijgen (CGVS, p. 17). U heeft zich evenmin ooit ingeschreven in een arbeidskantoor in Griekenland. U wist er immers niets over en niemand vertelde u erover (CGVS, p. 11). Nochtans blijkt uit een korte zoekopdracht op google dat er verschillende arbeidskantoren zijn in Griekenland (zie administratief dossier). Voorts heeft u zich nooit als werkzoekende laten registreren bij de openbare dienst voor arbeidsvoorziening van het ministerie van arbeid/DYPA (zie administratief dossier). U wist hier namelijk ook niets over (CGVS, p. 12). U heeft zich evenmin geïnformeerd bij organisaties die u konden helpen bij het vinden van werk: u had het immers enkel over organisaties die coupons uitdelen en die huisvesting bieden aan families (CGVS, p. 12). Dat u niets weet over arbeidskantoren of DYPA, terwijl u klaarblijkelijk wel op de hoogte was van organisaties die coupons verschaffen en die families hielpen om huisvesting te vinden (CGVS, p. 12) en terwijl uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er in Athene wel degelijk organisaties zijn die begunstigden van internationale bescherming helpen bij het vinden van werk en bij het aanleren van de Griekse taal en dat er op sociale netwerken verschillende informele groepen zijn die Palestijnen in Griekenland advies geven over onder meer werk, toont uw ontoereikende stappen om werk te vinden aan.

Uw verklaringen dat de organisaties waar u wel naartoe ging maar waarvan u de naam niet kent enkel hulp boden aan Grieken en geen hulp boden aan Palestijnen, noch Syriërs – ze zouden u gezegd hebben dat u en uw vriendinnen geen rechten hadden en zouden u op een racistische manier behandeld hebben – is bovendien niet aannemelijk (CGVS, p. 11-12). Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat er in Griekenland wel degelijk verschillende organisaties zijn die hulp bieden aan vluchtelingen (zie administratief dossier).

Dat u niet alle nodige stappen heeft gezet om toegang te krijgen tot de Griekse arbeidsmarkt blijkt tevens uit uw verklaringen dat u enkel uw verblijfsvergunning en uw paspoort regelde, maar naliet om een fiscaal registratienummer/AFM (en overigens ook een sociale zekerheidsnummer (AMKA)), een document dat nodig is om aan legaal werk in Griekenland te geraken (zie administratief dossier), in orde te maken: u wist immers niet wat dit document was (CGVS, p. 13). Uit objectieve informatie blijkt nochtans dat personen die zoals u na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen in Griekenland automatisch een AFM-nummer krijgen wanneer ze hun kaart als verzoeker van internationale bescherming krijgen (Cfr. Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Toegang tot documenten en sociaal-economische rechten, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaegean.org/wpcontent/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Als begunstigde van internationale bescherming werd u een ADET verleend. U moest vervolgens een afspraak maken bij de

verantwoordelijke 'Taks Office' om de gegevens van uw AFM bij te werken. Het CGVS wijst erop dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het fiscaal registratienummer (AFM) blijft geldig zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is (Ibidem). Als de verblijfsvergunning (ADET) verloopt, wordt het fiscaal registratienummer (AFM) gedeactiveerd totdat de verblijfsvergunning (ADET) wordt verlengd (Ibidem) (Cfr. Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights p. 20-21, gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf). Aangezien u niet wist wat een AFM was, heeft u klaarblijkelijk de stappen niet gezet om uw AFM up te daten, wat (opnieuw) aantoont dat het niet uw intentie was om zich duurzaam op de Griekse arbeidsmarkt te begeven.

Gelet op het voorgaande heeft u niet aangetoond alle redelijke van u te verwachten stappen te hebben gezet om toegang te krijgen tot de Griekse arbeidsmarkt, waardoor uit niets blijkt dat u, die graag zou werken en bereid bent om om het even welk werk te doen (CGVS, p. 16), er bij terugkeer geen toegang toe zal krijgen om aldus in uw woon- en financiële noden te voorzien.

In dit verband dient er bovendien op gewezen te worden dat u in Griekenland wel degelijk toegang had tot huisvesting. U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat, nadat u uit het opvangcentrum was vertrokken, u ongeveer drie maanden in een huurhuis met vriendinnen verbleef (DVZ-verklaring, vraag 33; bijkomende vragen M-status Griekenland). Uw verklaringen op het Commissariaat-generaal stemmen hier weliswaar niet meteen mee overeen. U verklaarde immers dat u een aantal dagen onderdak heeft gekregen bij een neef die in Athene verblijft, dat u een aantal dagen in een park sliep, dat u slechts anderhalve maand in een soort meisjeshostel verbleef en dat u dan nog bij een vrouw verbleef die u onderdak bood totdat u uw documenten kreeg (CGVS, p. 8-9). Even later zei u dan weer dat u bij die vrouw slechts een week gebleven bent en dat u daarna bij een andere vrouw, een verwant van u, kon blijven totdat u uw documenten kreeg (CGVS, p. 10). Hiermee geconfronteerd, repliceerde u dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal gelijkaardige verklaringen had afgelegd (CGVS, p. 18), quod non. Uw incoherente verklaringen over uw huisvesting doen de wenkbrauwen fronsen en doen vermoeden dat u in andere omstandigheden in Griekenland leefde dan u op het Commissariaat-generaal beweerde. Hoe dan ook blijkt zelfs uit uw incoherente verklaringen wel degelijk dat u in Griekenland onderdak had, waardoor uit niets blijkt dat, indien u bij terugkeer naar Griekenland hiertoe de nodige stappen zou zetten, u niet opnieuw onderdak zou hebben.

Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u een zelfredzame vrouw bent die (al dan niet met behulp van derden) over financiële middelen en een netwerk beschikt. Zo werkte u in Khan Younis in een kledingwinkel (CGVS, p. 4). U slaagde erin een Turks visum te regelen en uw reis van Gaza via Egypte naar Turkije te organiseren en te betalen (DVZ-verklaring, vragen 27 en 33; CGVS, p. 5-6). U bekostigde uw reis naar Griekenland met behulp van uw vriendin D. en/of uw familie in België (DVZ-verklaring, vraag 32; CGVS, p. 6). Voorts reisde u na de toekenning van uw internationale beschermingsstatus in Griekenland van Samos naar Athene, een reis die werd bekostigd door uw maternale neef in Duitsland (CGVS, p. 10). In Athene nam u een advocaat onder de arm die u werd aangeraden door mensen die al ervaring hadden met hem en die u hielp om uw documenten te bekomen (CGVS, p. 12-13).

Vanuit Athene nam u het vliegtuig naar België, een reis die werd geboekt en bekostigd door uw neef (CGVS, p. 15-16). In Griekenland beschikte u ook over een netwerk: uw broer verbleef er, u werd in Athene geholpen door een neef, A., en ook door een familielid van uw vader, R.S.Z., met wie u samen naar Griekenland heeft gereisd en bij wie u even kon logeren (CGVS, p. 6, p. 8, p. 10). Gelet op het voorgaande, blijkt bijgevolg uit niets dat u bij terugkeer naar Griekenland niet opnieuw voldoende zelfredzaamheid aan de dag zou kunnen leggen, er niet opnieuw een netwerk zou kunnen uitbouwen en niet opnieuw beroep zou kunnen doen op uw familiaal netwerk in Europa om moeilijkheden die gepaard gaan met een integratie in de Griekse samenleving (waar u, zoals aangehaald, nooit oprechte inspanningen heeft geleverd om er zich te integreren) het hoofd te bieden."

Verzoekster moet aldus, gelet op de voorgaande vaststellingen, in staat worden geacht om bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in haar levensonderhoud te voorzien.

De bestreden beslissing stelde verder terecht:

"U verklaarde nog dat u heden pijnstillers neemt als u in uw borstkas pijn voelt en dat u ook allergiepillen neemt. In dit verband dient erop gewezen te worden dat u ook in Griekenland toegang had tot pijnstillers (CGVS, p. 14). Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie (zie: UNHCR Greece, Living In Greece – Access To Healthcare, en beschikbaar op <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>) dat ook personen die, zoals u, niet over een AMKA beschikken maar die wel een voorschrift hebben van een arts in een openbaar ziekenhuis of medisch centrum, ook al is het met de hand geschreven, deze medicijnen gratis kunnen krijgen bij de apotheek in het ziekenhuis waar de arts het voorschrift heeft uitgeschreven."

Gelet op het voorgaande en gelet op het feit dat verzoekster zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen - zij ging immers kort na haar aankomst in België naar een dokter die haar pijnstillers gaf, maar is daarna niet meer naar teruggekeerd en liet zich, zoals aangehaald, nooit behandelen voor haar psychische moeilijkheden, niet in Griekenland noch in België (NPO, p. 15, p. 17) - is de Raad van oordeel dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

8. De Raad brengt in herinnering dat verzoekster haar verblijfsvergunning nog ruim geldig is tot 28 februari 2027. Haar uiteenzetting in het verzoekschrift over de verlenging van verblijfsvergunningen die binnenkort vervallen en dat zij in de onmogelijkheid is om dit te doen vanuit België, is aldus niet dienstig.

9. Verder brengt de Raad de volgende correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing in herinnering:

“Vooreerst wordt uw algemene geloofwaardigheid ondermijnd door uw verklaringen over uw reis en uw Palestijnse documenten. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in Izmir bij de smokkelaar verbleef (DVZ-verklaring, vraag 33). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat u er eerst twee dagen in een park verbleef samen met uw broer S., dat jullie daarna in een hotel verbleven en dat jullie terugkeerden naar het park toen jullie te weinig geld hadden (CGVS, p. 5). Gewezen op uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken ontkende u dat u dat gezegd had en beweerde u er gezegd te hebben dat u de smokkelaar niet kende en dat u zei dat u in een hotel bleef (CGVS, p. 18). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen is niet afdoende om deze tegenstrijdigheid te verklaren. Voorts verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vriendin D. in Turkije alles regelde en betaalde voor uw reis (DVZ-verklaring, vraag 32). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat uw familie in België geld verzamelde om uw reis van Turkije naar Griekenland te betalen (CGVS, p. 6). Gevraagd of u behalve uw familie nog van iemand hulp kreeg om uw reis te bekostigen, antwoordde u dat dit niet het geval was (CGVS, p. 16). Erop gewezen dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken gezegd had dat uw vriendin D. uw reis bekostigde, verklaarde u dat u zich haar naam niet herinnerde maar dat zij u inderdaad geholpen heeft (CGVS, p. 16). Het is weinig overtuigend dat u zich de naam van de persoon die uw reis regelde en betaalde niet zou herinneren. Bovendien doet het de wenkbrauwen fronsen dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken niets zei over uw familie in België die geld inzamelde om uw reis te betalen. Daarnaast verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat uw Palestijnse paspoort in zee is gevallen onderweg van Turkije naar Griekenland en dat u uw Palestijnse identiteitskaart samen met het paspoort verloren bent (CGVS, p. 17-18).

Op de Dienst Vreemdelingenzaken had u daarentegen verklaard dat u uw paspoort had achtergelaten in een reisbureau in Turkije en dat uw identiteitskaart ook in Turkije was (DVZ-verklaring, vragen 25-26). Geconfronteerd hiermee verklaarde u het zich niet te herinneren (CGVS, p. 17). Het is niet aannemelijk dat u zich niet zou herinneren waar u uw paspoort en identiteitskaart heeft achtergelaten/verloren en er kan verwacht worden dat u hier eenduidige verklaringen over aflegt. Gelet op het geheel van voorgaande elementen wordt uw algemene geloofwaardigheid ondermijnd.

Waar uit uw verklaringen zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde moeilijke situaties – in het kamp waar u verbleef werden jullie slecht behandeld, ze gaven jullie heel slecht eten, er was geen respect noch bescherming en ze waren racistisch (CGVS, p. 7) –, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

U verklaarde voorts dat u last had van racisme en discriminatie in Griekenland en gaf de volgende voorbeelden: u werd omwille van uw origine geslagen door een dokter en u werd in Athene door dronken mannen of drugsgebruikers achtervolgd.

Uw verklaring dat een dokter in Griekenland u op uw borst geslagen zou hebben is echter niet meteen aannemelijk (CGVS, p. 13). Dat een arts, die de eed van Hippocrates afgelegd heeft waarin hij zichzelf verplicht de beroepsregels te handhaven, u zomaar, buiten medische handelingen om, op uw borst zou slaan, kan immers slechts moeilijk overtuigen, temeer aangezien u eerst wel behandeld werd in het ziekenhuis nadat een ambulance u ernaartoe had gebracht. U kreeg er oplossingen toegediend die ervoor zorgden dat u terug op krachten kwam (CGVS, p. 13-14). Hoewel u verklaart dat u nog steeds pijn heeft aan uw borst omwille van die slag en dat u in dit verband een afspraak heeft gemaakt bij de dokter in het

opvangcentrum in België, die u pijnstillers gaf (DVZ-verklaring, vraag 29; Bijkomende vragen M-status Griekenland; CGVS, p. 13-15), legt u ook geen documenten neer die dit kunnen staven (CGVS, p. 15).

Zelfs indien er geloof gehecht zou kunnen worden aan uw verklaringen in dit verband, dient opgemerkt te worden dat u niet alle van u te verwachten stappen heeft ondernomen om de nodige bescherming te krijgen. U verklaarde weliswaar dat u twee keer over dit incident bij de politie van het kamp zou hebben geklaagd – u deed dit overigens slechts voor het eerst twee dagen na het incident – en dat de politie (die, zoals aangehaald, even daarvoor nog een ambulance voor u had geregeld) niets zou hebben gedaan. U heeft echter geen stappen ondernomen om het beweerde gebrekkige optreden van de politie aan te klagen (CGVS, p. 14).

Voorts kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u een keer door twee dronken mensen werd gevolgd die u lastigvielen, waarna u wegliep (CGVS, p. 7). U vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken hier immers helemaal niets over. Toen u op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd of er behalve de situatie in het opvangcentrum, de dokter die u sloeg en de beperkte arbeidsmogelijkheden nog redenen waren waarom u Griekenland had verlaten, verklaarde u er enkel nog dat de Grieken racisten waren. Gevraagd wat u heeft meegemaakt, antwoordde u toen dat ze niet van jullie hielden en dat jullie in de supermarkt voelden dat ze jullie racistisch aanspraken (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Met deze opvallende lacune geconfronteerd, zei u dat u wel degelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken over de achtervolging(en) had gesproken (CGVS, p. 18). Dit klopt dus manifest niet. Het loutere feit dat u naliét hierover te spreken op de Dienst Vreemdelingenzaken, waar u nochtans wel had kunnen aangeven dat u het gevoel had op de supermarkt racistisch aangesproken te worden, ondermijnt in heel ernstige mate de geloofwaardigheid van de beweerde achtervolging(en), zeker omdat ook uw opeenvolgende verklaringen die u hierover op het Commissariaat-generaal aflegde ook al niet coherent zijn. Aanvankelijk had u het immers op het Commissariaat-generaal over een keer waarbij u gevolgd en lastig gevallen werd (CGVS, p. 7). Toen hierop later tijdens het persoonlijk onderhoud ingegaan werd en toen specifiek gevraagd werd op welk moment van de dag dit incident plaatsvond, verklaarde u dat het in de avond was en soms 's nachts. Hierop gevraagd hoeveel van die incidenten u had meegemaakt, antwoordde u merkwaardig genoeg dat het heel veel keer, meer dan drie keer, gebeurd was (CGVS, p. 16). Deze opeenvolgende verklaringen zijn bijzonder moeilijk met elkaar in overeenstemming te brengen.

Zelfs indien er geloof gehecht zou kunnen worden aan de beweerde achtervolgingen, dan nog dient ook in dit verband opgemerkt te worden dat u niet alle van u te verwachten stappen heeft ondernomen om deze incidenten aan te kaarten. Hoewel de politie nooit iets zou gedaan hebben, heeft u het beweerde gebrekkige optreden van de politie ook in dit verband nooit aangeklaagd bij de hogere autoriteiten in Griekenland noch bij de Griekse ombudsman. Uw verklaring hiervoor, met name dat jullie bang waren dat de 'drugsmensen' achter jullie zouden komen (CGVS, p. 17), is niet afdoende, zeker omdat jullie het wel aangedurfd zouden hebben om in verschillende politiekantoren naar aanleiding van de achtervolgingen klacht in te dienen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er nochtans precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou (den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de (hogere) autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen ben ik de mening toegedaan dat, voor zover uw problemen in Griekenland geloofwaardig zouden zijn, u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Griekenland opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput. Bijgevolg blijkt uit niets dat, indien u bij terugkeer naar Griekenland problemen van racisme of discriminatie zou ervaren, u geen of onvoldoende toegang zou hebben tot de aldaar beschikbare beschermingsmogelijkheden."

10. Verzoekster maakt met het bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband verzoekster toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonst. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Zij toont niet aan, gelet op haar gebrekkige inspanningen om een leven op te bouwen in Griekenland, dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om er huisvesting of tewerkstelling te vinden. Op grond hiervan kan dus niet worden besloten dat zij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelde om te voorzien in haar meest elementaire behoeften. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Zij moet, gelet op de voorgaande vaststellingen, in staat worden geacht om bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in haar levensonderhoud te voorzien.

11. Waar verzoekster gewag maakt discriminatie en racisme, moet worden bemerkt dat hieruit evenmin kan blijken dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoekster niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland.

12. Hoewel de beschikbare informatie aldus getuigt van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Griekenland, blijft verzoekster, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om in haar geval aan te tonen dat haar levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken of zullen bereiken bij terugkeer. Verzoekster toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Zij toont niet aan dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

13. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel kan en moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name met de artikelen 1 en 4 ervan, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is verankerd. Het vermoeden en de uitoefening van de daaruit voortvloeiende keuzemogelijkheid om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, lijkt in casu gerechtvaardigd (Hof van Justitie 18 juni 2024, nr. C-735/22, "QY t. Bondsrepubliek Duitsland", overwegingen 49-54).

Aangezien verzoekster reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, moet niet opnieuw worden nagegaan of verzoekster nood heeft aan een dergelijke status.

Deze beoordeling, of de verzoekster een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoekster toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoekster is op dit punt in gebreke gebleven.

Derhalve lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

Er liggen geen feiten of elementen voor die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoekster in de weg staan, waarbij het beschermingsverzoek dan ook op die basis onontvankelijk dient te worden verklaard."

2. Een verzoek tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt verzoekster echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren.

Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt.

Andere in de vraag tot horen neergeschreven opmerkingen en argumenten dan de loutere vraag om naar aanleiding van de beschikking 39/73 van de Vreemdelingenwet te worden gehoord op zitting, zijn om die reden niet dienstig, nuttig of ontvankelijk.

3. Met haar betoog ter zitting en haar aanvullende nota van 22 januari 2026 brengt verzoekster geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de beschikking van 10 december 2025.

3.1. Verzoekster verwijst ter terechtzitting op haar kwetsbaar profiel en op de situatie in Gaza. De aanvullende nota die zij neerlegde op 22 januari 2026 bevat een psychologisch attest van 8 januari 2026 dat stelt dat zij een aanhoudend hoog stress- en angstniveau heeft, rechtstreeks gerelateerd aan de asielprocedure en de vrees voor een negatieve uitkomst, wat haar huidige psychisch functioneren beïnvloedt en een tijdelijke begeleiding noodzakelijk maakt. Uit dit attest blijkt echter niet dat verzoekster medische of

psychische problemen heeft die belangrijke negatieve gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren, haar zelfredzaamheid en autonomie, noch dat haar gezondheidstoestand de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). Bijgevolg brengt verzoekster geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

3.2. De advocaat van verzoekster vraagt de beslissing af te wachten van de zaken van de Griekse statushouders die behandeld werden op de zitting van 7 januari 2026 van de Verenigde Kamers van de Raad. Er wordt echter geen gewag gemaakt van een wettelijke grondslag die de Raad verplicht de uitspraak in onderhavige zaak uit te stellen in die zin.

4. Verzoekster brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 10 december 2025 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekster heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP